

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 221/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 22 grudnia 2022 roku w sprawie VII K 650/21.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			

# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				
1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Zarzut obrazy prawa procesowego tj. art. 7 kpk poprzez odmowę wiary wyjaśnieniom oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut obrazy przepisów			

<p>postępowania jest wręcz niedorzeczny, albowiem oskarżony wprost i wyraźnie przyznał, że wiedział o orzeczonych zakazach prowadzenia pojazdów, przyznał, że w dacie wskazanej w wyroku prowadził pojazd mechaniczny mając świadomość, że ma orzeczone wyrokami trzech sądów zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych. Natomiast wyraził pogląd, że zakazy te orzeczone były wbrew porządkowi prawnemu i dlatego nie chciał się do nich stosować. Zatem nie jest to kwestia dania lub nie dania wiary jego wyjaśnieniom, tylko podzielenia lub nie podzielenia jego poglądu oraz wyciągnięcia z jego zachowania konsekwencji prawnych.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie ewentualnie o uchylenie wyroku.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo</p>		

zasadny albo niezasadny.				
Wniosek jest bezzasadny co było powyżej omówione.				
3.2.	Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych iż oskarżony popełnił zarzucony czyn z art. 244 kk, podczas gdy zakaz prowadzenia pojazdów wobec oskarżonego został orzeczony w oparciu o wyroki niezgodne z powszechnym porządkiem prawnym.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut jest chybiony. Przede wszystkim, nawet gdyby oskarżony miał rację i pierwszy wyrok (a także dwa kolejne), skazujące go za czyn z art. 180a kk, na podstawie których orzeczono zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych, były wadliwe, to jednak były prawomocne, obowiązywały w obrocie prawnym, a oskarżony miał o nich wiedzę i				

doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że ma prawomocnie orzeczone zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych. Mógł próbować podważyć te wyroki w drodze nadzwyczajnych środków zaskarżenia, np. wznowienia postępowania, mógł zwracać się do odpowiednich organów (Prokurator Generalny, Rzecznik Praw Obywatelskich) o wniesienie na jego korzyść kasacji nadzwyczajnej, mógł ubiegać się o ułaskawienie, itd. Jednak na pewno nie mógł ignorować zakazów prowadzenia pojazdów mechanicznych dopóki one obowiązywały.

Rodzajowym przedmiotem ochrony przepisu art. 244 kk jest **prawidłowe funkcjonowanie wymiaru sprawiedliwości**, zaś bezpośrednim – **prawidłowe wykonanie konkretnego orzeczenia sądu** zawierającego

konkretny zakaz, obowiązek lub nakaz ogłoszenia orzeczenia. Nie może bowiem w państwie prawa być tolerancji dla samowoli, samosądów i ignorowania prawomocnych orzeczeń Sądów wtedy, kiedy osobie, której takie orzeczenie dotyczy, wydaje się ono niesłuszne.

Dlatego **oskarżony tak czy owak wyczerpał dyspozycję art. 244 kk** i w zasadzie na tym można by było zakończyć argumentację. Ale Sąd Okręgowy odnie się również do poglądu, jakoby orzekanie o zakazach prowadzenia pojazdów było wobec oskarżonego niesłuszne i „orzeczone w oparciu o wyroki niezgodne z powszechnym porządkiem prawnym”.

Oskarżony i jego obrońca twierdzą, że oskarżony nie powinien być skazywany za przestępstwa z art. 180a kk, tylko za wykroczenia z art. 94 § 1 kw, a zatem

nie powinno się orzekać wobec niego zakazów prowadzenia pojazdów.

Tymczasem wobec oskarżonego w dniu 17 maja 2017 roku Prezydent Miasta P. wydał decyzję o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, decyzja ta oparta była o wówczas obowiązujący art. 140 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym i związana była z przekroczeniem przez oskarżonego w ciągu roku od uzyskania prawa jazdy liczby 20 punktów karnych za naruszania przepisów ruchu drogowego (k. 3). Oskarżony wiedział o tej decyzji, nie kwestionował braku świadomości jej wydania, nadano jej rygor natychmiastowej wykonalności. Co prawda przepis art. 140 ustawy prawo o ruchu drogowym, na podstawie którego wydano tę decyzję, utracił moc z dniem 4 czerwca 2018 roku, ale nie oznacza to, że straciły moc wydane na jego podstawie decyzje o cofnięciu uprawnień

do kierowania pojazdami. Zresztą podstawa faktyczna do cofnięcia uprawnień w związku z przekroczeniem limitu liczby punktów karnych, a także w związku z popełnianiem wykroczeń drogowych w okresie próbnym (czyli w ciągu krótkiego okresu od uzyskania prawa jazdy) nadal istnieje, tylko obecnie uregulowana jest w art. 103 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy o kierujących pojazdami z dnia 5 stycznia 2011 r. (Dz.U. Nr 30, poz. 151 ze zm). Zatem nie doszło do deregulacji w tym zakresie i swoistej „depenalizacji” takich zachowań, obecna regulacja jest nawet bardziej restrykcyjna, bo do cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami dochodzi już w razie popełnienia w okresie próbnym trzech wykroczeń przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji.

Należy jeszcze zastanowić się nad czasem obowiązywania

takiej decyzji.
Przestępstwo z art. 180 a kk może być popełnione jedynie w okresie obowiązywania decyzji o cofnięciu uprawnień tzn. **od czasu uprawomocnienia się decyzji o cofnięciu uprawnień do czasu wydania przez starostę decyzji o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami, co następuje po ustaniu przyczyn, które spowodowały jego cofnięcie,** oraz po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej (art. 103 ust. 3 KierPojU). Na tym tle można wyróżnić dwie sytuacje:

- **jeżeli w decyzji wskazany jest okres na jaki cofnięto uprawnienia** (np. związany z zakazem prowadzenia pojazdów mechanicznych, co ma miejsce jeżeli taki zakaz jest podstawą wydania decyzji), to prowadzenie pojazdu

mechanicznego po zakończeniu okresu wskazanego w decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi, ale bez ich odzyskania, nie jest niestosowaniem się do decyzji o ich cofnięciu, lecz jedynie prowadzeniem pojazdu bez posiadania uprawnień. Tym samym zachowanie takie nie wyczerpuje znamion przestępstwa z art. 180a KK, a stanowi jedynie wykroczenie z art. 94 § 1 KW (tak Kodeks Karny. Komentarz. red. prof. dr hab. Michał Królikowski, prof. dr hab. Robert Zawłocki oraz wyr. SN z 14.4.2021 r., V KK 107/21, Legalis);

- jednak, **jeżeli takiego okresu w decyzji nie wskazano** i

nie wynika on z powodów, dla których wydano decyzję, to decyzja obowiązuje aż do **czasu wydania przez starostę decyzji o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami**, co następuje po ustaniu przyczyn, które spowodowały jego cofnięcie, oraz po uiszczeniu opłaty ewidencyjnej (art. 103 ust. 3 KierPojU).

Z tą drugą sytuacją mieliśmy do czynienia w przedmiotowej sprawie – oskarżony okazał się kierowcą niebezpiecznym, w ciągu roku od uzyskania po raz pierwszy prawa jazdy popełnił tak wielką liczbę wykroczeń drogowych (k. 6 – 8), że zaowocowało to wydaniem obligatoryjnej decyzji o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami (k.

3). Oskarżony musi przejść ponowną weryfikację swoich umiejętności i predyspozycji do prowadzenia pojazdów mechanicznych, to są przyczyny, które leżą u podstaw tej decyzji i dopóki nie ustaną, dopóty decyzja będzie obowiązywała.

Oskarżony musi zdać ponownie egzaminy na prawo jazdy – z czego zresztą sobie zdaje sprawę, bo już kilkakrotnie do nich nieskutecznie podchodził (k. 113-114). Jeżeli je zda, musi wystąpić z wnioskiem do Starosty o przywrócenie uprawnień, a następnie uiścić opłatę ewidencyjną. Wówczas Starosta na podstawie art. 103 ust. 3 ustawy o kierujących pojazdami wyda decyzję administracyjną o przywróceniu uprawnień do kierowania pojazdami (bo nastąpi ustanie przyczyn dla których uprawnienia te cofnięto). I dopiero wtedy decyzja o cofnięciu oskarżonemu uprawnień do

<p><u>prowadzenia pojazdów przestanie obowiązywać.</u></p> <p>Dlatego oskarżony prowadząc pojazdy mechaniczne popełniał przestępstwa z art. 180 a kk i został za to słusznie i zgodnie z prawem skazany trzema wyrokami wymienionymi w opisie czynu przypisanego mu w niniejszej sprawie. Za każdym razem słusznie orzekano obligatoryjny zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, oskarżony o tych zakazach wiedział, więc prowadząc w dniu 13 września 2021 roku samochód po drodze publicznej wyczerpał dyspozycję art. 244 kk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uniewinnienie ewentualnie uchylenie wyroku.</p>	<p>o # zasadny</p> <p>o # częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

Wniosek jest bezzasadny co było powyżej omówione.				
3.3.	Zarzut rażącej niewspółmierności kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zarzut jest chybiony. Oskarżony działając z zamiarem bezpośrednim naruszył zakazy prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczone aż trzema wyrokami. Ponadto był wielokrotnie skazywany również za inne przestępstwa, w tym na kary pozbawienia wolności (dane o karalności k. 13 – 14). Nawet gdyby miał rację i nawet gdyby rzeczywiście zakazy te orzekano niesłusznie, to jak wcześniej napisano, nie uzasadniało to stosowania swoistego samosądu i ignorowania prawomocnych orzeczeń. Zresztą nawet wówczas oskarżony popełniałby				

<p>wykroczenia z art. 94 § 1 kw za które mógł być według stanu prawnego z daty czynów orzeczony zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych. Oskarżony ma negatywny stosunek do zapadłych orzeczeń, uchylał się od wykonywania kar wolnościowych ograniczenia wolności, co zaowocowało orzekaniem zastępczych kar pozbawienia wolności. Orzeczona w tej sprawie kara 6 miesięcy pozbawienia wolności nie jawi się jako rażąco niewspółmierna.</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>Wniosek o złagodzenie kary zawarty w uzasadnieniu apelacji.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Wniosek jest bezzasadny co było powyżej omówione.</p>			

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Uzupełniono podstawę skazania o art. 4 § 1 kk.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>W okresie międzyinstancyjnym weszła w życie zmiana art. 43 a kk, zgodnie z którą według stanu prawnego obowiązującego w chwili wyrokowania przez Sąd Okręgowy należałoby orzekać za czyn z art. 244 kk obligatoryjne świadczenie pieniężne. Dlatego powołano art. 4 § 1 kk, nie ma w trym żadnego uchybienia Sądu Rejonowego.</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy		
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy			
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji			
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Uzupełniono podstawę skazania o art. 4 § 1 kk.			
Zwiąże o powodach zmiany			
Było to omawiane.			
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	nowo przewodu w całości		
Zwiężle o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle o powodach uchylenia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
2	Zasądzono wynagrodzenie na rzecz obrońcy z urzędu według stawek z uwzględnieniem orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego.	
3	Zwolniono oskarżonego od wydatków i opłaty za drugą instancję z uwagi na jego ubóstwo.	
7. PODPIS		

1.11. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	skazanie	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana